

skjelligt; det er for at hævde Grundlovens Aand og Ord, at Udvalget i denne Sag har stillet sig, som det har gjort, og det er derfor, at Thingets store Fleertal hidtil er gaaet med Udvalget i dette Spørgsmaal.

Den ærede Rigsdagsmand fremførte mange Urigtigheder, som jeg ikke alle kan huske, og paa dette Stadium af Sagen, finder jeg heller ikke at burde indbegaae dem alle, men jeg skal dog minde ham om et Par Stykker. Han sagde saaledes, at han havde hørt anføre, at man vilde bemægtige sig eller tilvende sig den Ret, at alle Love af finantziel Natur først skulde forelægges Folkethinget; at det var den Bestræbelse, der skulde ligge i Tilspølsen af en saadan Paragraph. Men det er jo netop det Modfatte; man ønsker en saadan Paragraphs Tilspøelse for at gjøre det muligt, at Regjeringen kan gaae først til Landstthinget med den Slags Love; thi uden den bliver det ikke paa den Maade muligt. Naar en Lov af den Natur først er forelagt Landstthinget, kommer derfra herind, og Folkethinget tilspøier en saadan Bevillingsparagraph, gaaer den tilbage til Landstthinget, der antager den, og dermed har Loven sin finantzielle Bemyndigelse, saa er Bevillingen givet, og den er kommen først fra Folkethinget, som Grundloven fordrer det, og Regjeringen kan da frit forelægge saadanne finantzielle Love i hvilket Thing, den først vil. Dernæstkomtalte den ærede Rigsdagsmand (Gad), og jeg troer, han henholdt sig til nogle Ytringer af den ærede Minister, at han ikke kunde indsee, hvorledes Grundlovens Bud var opfyldt paa den Maade, naar man senere kunde komme med en Tillægsbevilling. Jeg skal imidlertid gjøre ham opmærksom paa, at naar han vil samle de forskjellige Ytringer af den ærede Minister, som findes paa forskjellige Steder i sidste Sessions Rigsdagstidende, vil han finde den Betragtning gjort gjældende fra denne Ministers Side, at han med Hensyn til Love, der ikke have en saadan Bevillingsparagraph, tør, naar de først have været forelagte Folkethinget, paa eget Ansvar bringe dem i Anvendelse strax og afholde Udgifterne, naar han senere søger dem paa en Tillægsbevilling, hvorimod han med Hensyn til Love af samme Na-

tur, som ikke have en saadan Paragraph, og have været forelagte Landstthinget først, ikke med godt Haab om at faae dem paa en Tillægsbevilling tør bruge dem, fordi de saune den Betingelse, de skulde have, for at han paa eget Ansvar tør anvende dem, førend Tillægsbevillingen kommer. Naar, som sagt, den ærede Rigsdagsmand vil læse og sammenligne, hvad der findes om dette Spørgsmaal paa de forskjellige Steder i Rigsdagstidenden, hvor Ministeren har yttret sig derom, vil han finde, at det er Ministerens Tanke, at han, naar Loven først har været forelagt Folkethinget, tør bruge Pengene i god Tro til, at han vil faae dem bevilgede paa en Tillægsbevilling; men at han ikke tør bruge dem med samme gode Tro, naar Loven først har været forelagt Landstthinget, førend han har faaet Tillægsbevillingen. Den ærede Rigsdagsmand vil altsaa see, at han ikke ganske klart har opfattet dette Spørgsmaal. Jeg troer, at naar han vil gjøre sig den Umage at gennemlæse Forhandlingerne over denne Sag paa de forskjellige Steder, hvor de findes, vil han komme til en rigtigere Anskuelse om dette Spørgsmaal, og komme til at erkjende, at der ligger noget ganske Andet og langt mere Betydende deri, end han for Dieblisset troer.

Tilføjelse: Jeg har været enig i det Forslag, som Udvalget har fremsat alene af den Grund, at jeg ansaae det for ønskeligt at give begge Thingene Leilighed til at komme til en Overenskomst om dette Punkt; thi igrigt anseer jeg det for ligegyldigt, om Paragraphen bliver staaende eller ikke. Jeg kan ikke see Andet, end at, naar Folkethinget stemmer for en Lov, at det da tillige i det første Aar maa ville bevilge de Udgifter, som ifølge denne Lov blive nødvendige, idet jeg antager, at saafremt Folkethinget ikke vilde give sit Samtykke til de Udgifter, som Loven medfører, vilde det ikke have antaget Loven. — At der altsaa ved ikke at antage en saadan Paragraph skulde være nogen Fare for Thingets bevilgende Myndighed, kan jeg ikke antage; thi Spørgsmaalet om, hvorvidt Udgifter, der ere bestemte ved særskilte Love, kunne nægtes paa Finantsloven eller ikke, afficeres ikke ved dette Spørgsmaal; her er kun